

Па и да пита, казва ли се съ думи
Сърцето какъ тъгува за севда!
Не питаха го и защо така
Е работа напусналъ той. И свои
И другоселци идваха при него,
Като при първи майсторъ бъчеваръ —
Че работата майстора си дири;
Ала на младий майсторъ се отщя
Отъ майсторлъкъ и работа, откакъ
Изгората му дните изгори...
Не дига се за работа ръка,
Когато падне мъка на сърце.

На край на лято — другата година —
Веднѣжъ и дваждъ му майка позагатна,
Тѣй издалечъ, докле потрети ясно:
(Те предъ оджака привечеръ седяха)
«Било билото, чедо; все що бива
Се съ дни забравя... Ехъ, не доживя
Той, татко ти, — баремъ, докле сж дни,
Да видя ѝ азъ отмяна, на унуче
Да се порадвамъ...» Не отвърна Бойко
На майчини си думи. Изподо^въ вежди
Я салъ озърна и приведе чело;
И странна се усмивка застоя
На устните му. Кой знай, белки нещо
Да каже трепна тазъ усмивка тиха —
И пакъ изчезна няма, както дойде!
Съ това се свърши само нея вечеръ.
А наскоро и онова, нѣтъ
Що бе сторѣла старата му майка,
Се свърши: — мина и не мина време,
Доведе тя отъ бащино му село
Къщовница и угледана и спретна.

Кой знае какъ, пристана лесно Бойко.
Наистина, то приказка нѣще, —
Хатъръ се майчинъ лесно не прекърша,